

Δείπνο αποκαλύψεων

Γρηγόρης Βαλτινός, Κοραλία Καράντη, Αλεξάνδρα Παλαιολόγου, Κλέων Γεωργιάδης στο Δείπνο για Φίλους

Όταν ένας ηθοποιός κομίζει το χάρισμα της σκηνικής γοητείας η παράσταση αποκτά μια ιδιόζουσα ανάφλεξη. “Χαζεύεις” παρά βλέπεις τα όσα διαδραματίζονται στη σκηνή, αγνοείς τις ατέλειες του έργου, παρασύρεσαι στη δική του δύνη.

Ο Γρηγόρης Βαλτινός διαθέτει μια σπάνια ποιότητα υποκριτικών χρωματισμών, παίζει στην κυριολεξία με τα ημιτόνια, τις παύσεις, την εκφραστικότητα κάθε μορίου του κορμιού του. Στο “Δείπνο για φίλους”, που ο ίδιος σκηνοθέτησε στο “Λαμπέτη”, επαληθεύει τα εκέγγυα ενός σημαντικού σολίστ και μετατρέπει μια απλή κωμωδία σε εύφορο πεδίο αναμετρήσεων. Το κείμενο του Ντόναλντ Μέργκουλις, αν και απέσπασε το βραβείο Πούλιτζερ 2000, είναι απλώς συμπαθές. Καθώς διαχειρίζεται το προσφιλέθιμα θέματα των ανθρωπίνων σχέσεων –

και μάλιστα αυτών του έγγαμου βίου – ώρες ώρες φλυαρεί και ηθικολογεί υπέρ το δέον. Οι Αμερικανοί το συνηθίζουν, εξάλλου.

Ωστόσο οι αλήθειες που εκτοξεύονται σχετικά με την πίστη και την απιστία, την εμπιστοσύνη και την προδοσία, την φθορά που φέρνει εν τέλει ο χρόνος, αγγίζουν την πλειονότητα του κοινού.

Ένα αθώο δείπνο με εμπνευσμένο σεφ τον οικοδεσπότη (Γρηγόρης Βαλτινός), που ακατάπαυστα διατυμπανίζει τις εξαιρίες συνταγές του, είναι το έρεισμα για να δημιουργηθεί σταδιακά το τελικό ρήγμα στην ολισθηρή επιφάνεια της ευτυχισμένης οικογένειας. Οι ήρωές του είναι δύο κλασικά ζευγάρια που πίσω από την πρόσοψη της γαλήνιας ζωής τους κρύβουν βόμβες μολότοφ. Αυτές θα εκραγούν αποκαλύπτοντας επικίνδυνα μυστικά τα οποία διαταράσσουν τόσο την ισορροπία του γάμου τους όσο και της φιλίας.

Όμως όλες οι συγκρούσεις έχουν ως υπόβαθρο το χιούμορ που αβίαστα εκμαιεύει ο πρωταγωνιστής. Η Κοραλία Καράντη, ως έτερον ήμισυ, στέκεται δίπλα του με σταθερότητα αλλά χωρίς λαμπερές διακυμάνσεις. Από την άλλη πλευρά ο επαναστατημένος σύζυγος, Κλέων Γεωργιάδης, είναι ζωντανό κύτταρο που κλείνει συνεχώς το μάτι στον θεατή, ενώ η συμβία του, Αλεξάνδρα Παλαιολόγου – τουλάχιστον στο πρώτο μέρος της παράστασης – δεν πείθει με την υστερία της.

Μέσα στο καλόγουστο εικαστικό πλαίσιο του Γιώργου Ασημακόπουλου, τους φωτισμούς του Λευτέρη Παυλόπουλου και την μουσική παρέμβαση του Ιάκωβου Δρόσου κυλάει μία από τις εισπρακτικές επιτυχίες του φετινού χειμώνα.

